

2024. december 8. – Advent 2. vasárnapja – Lk 3,1-6

**„Ami görbe, egyenes lesz, a göröngyös pedig sima úttá:
és meglátja minden test Isten üdvösségét...”**

Istenem, hát igen! A próféták... Micsoda elképesztő küldötteid voltak ők... Itt éppen Keresztelő János tüze, sodró lendülete, egy dologra ráhangoltsága, óriási hite a tekintélyt parancsoló, elámulásra készítő, és amint tudjuk, nemcsak beszélt, hívta a népet, buzdított rengeteg hozzá sietőt, hanem meg is élte azt, amiről ez a fantasztikus látomása volt. Vállalta küldetése, dörögdelmes szavai következményét, előbb a nélkülözést, később aztán az elfogatást, a magára maradottságot, a kétségeket („Te vagy-e az, aki majd eljön, vagy mást várjunk... ?”), s végül a kivégzést.

Olyan körökben mozgunk, hogy mindannyian láttunk magunk körül prófétákat, sőt többen közülünk életközösségben is voltak-vannak prófétával.

- Indít-e még engem is valamire a hitnek, eltökéltségnek a hősiesség megnyilvánulása?
- Tudok-e szeretettel, megértéssel, elviseléssel segítségére lenni egy vehemens, nehéz embernek, akkor is, amikor én nem úgy csinálnám, ahogy ő nyomul, de a kitűzött célját helyesnek látom?
- Ha egy jó dologba beleállok, és visz előre a lendület, tudomásul veszem-e, hogy az az én vízióm, az én feladatom, és nekem sokszorta több energiát kell beleadnom, nekem kell működtetnem azt, az engem szeretők-becsülők pedig más mértékben jönnek velem?
- Akarok tüzet gyújtani, amely aztán engem is éget...?

Magyar Ági, Székesfehérvár

Útkészítés ma

Keresztelő János az Ószövetség utolsó prófétája. Isteni elhívása nyomán prófétai hagyományokhoz kapcsolódva folytatja működését. János a bűnbánat hirdetője, az előfutár. Isten üdvösségének útját bűnbánattal kell elkészíteni, hirdeti. A pusztában kiáltónak hangja János. Az útkészítést erkölcsi és vallásos értelemben kell érteni, jelentése bűnbánat, megtérés Istenhez, bűnbánati keresztség a bűnök bocsánatára. Micsoda óriási mű: utat építeni a pusztában!

Jánosnak, a bűnbánat hirdetőjének, az előfutárnak minden időben küldetése van. Engem mindig az érdekel, hogy kétezer évvel később mit üzen nekünk ez a bibliai rész. Vajon ma is elő kell készíteni az Úr útját? Mit kell kiegyenesíteni, mit kell feltölteni, elhordani? Rászorul erre Isten? Ha mi vagyunk a keze és lába, akkor azt gondolom, hogy igen.

A ma emberének a ma nyelvére kell lefordítani – érthető szavakkal, tettekkel – az Úr üzenetét. Ez mindannyiunk feladata! Ma is van pusztaság, sötétség, leginkább a lelkekben. Észre vesszük-e, ha ilyen látunk magunkban vagy körülöttünk? Sokan azt hiszik, hogy valami nagy dolgot kell tenni Isten tolmácsolásaként, a sötétség eloszlatásáért, a pusztaság felvirágoztatásáért. Azt hisszük, hogy nem vagyunk rá képesek, ezért el sem kezdjük. Pedig ha tudnánk, mennyire éhezi mosolyunkat a szomszéd néni! Milyen örömet okozunk az osztálytársunknak, kollégánknak, nagyszüleinknek, házastársunknak stb. azzal, hogy egyszerűen csak végighallgatjuk. (Többször hallottam anyósomtól búcsúzóul, miután végigbeszélt egy-két órát: „De jót

beszélgettünk!”) Kiegyenesíthetünk egy-egy görbe utat azzal, hogy nem adjuk tovább a rossz hírt, a pletykát, nem panaszkodunk, nem terjesztünk, gerjesztünk félelmet gyermekeinkben, környezetünkben. Ha nem arra összpontosítjuk figyelmünket, energiánkat, ami negatív, ijesztő, hanem arra, amiért hálát adhatunk, aminek örülhetünk, akkor hidat építünk mélységek fölött, összekötünk, kapcsolatot teremthetünk.

Legyünk embere a másik embernek, akit ezáltal elkísérünk a pusztán át a forráshoz. Közös léptünk nyomán virágok fognak nyílni a pusztában. Lehet, hogy nem elég egyszer bekopogni a magányos szomszédhoz. Csinálhatunk ebből rendszert. Lehet, hogy nem elég egyszer megbocsájtani a fájdalmat okozóknak. Lehet, hogy többször kell időt, energiát szakítani egy-egy beszélgetésre, fizikai segítségre. Azt tapasztaltam, hogy apró szeretetgesztusokból lehet utat építeni, völgyet feltölteni, fényt árasztani.

Az útkészítés jutalmául megláthatjuk az Úr szabadítását, ígéri az Írás. Mit jelent ez? Mitől szabadít meg? Az önzésemről, a haragomtól, a neheztelésemről. Mert amikor a másik felé nyitok, megnyílik bennem az, ami jézusi, kitisztul a homály, szabad leszek. Saját nyűgöm, terhem is lehull, eltűnik a panasz, nincs már neheztelés sem. Felszabadulok jól tenni, szeretni. *Szent-Gály Kata* szavaival (Kegyelem):

*A gyökér, a mag,
beléd szövődik és szállá fakad,
és vakmerő kalandra bátorít:
Kilépni önmagadból,
az átlagosból,
komolyan venni azt, amit hiszel.
Tulajdonképpen miért nem kezded el?*

Kálmán Márta, Budapest

